

VAIVAISKOIVUT – palaute käsikirjoitusversiosta 4.

Vaivaiskoivujen perusajatus kolmesta elämän (ja yhteiskunnan) kolhimasta miehestä, jotka ehkä hiljalleen nousevat uuden kevään myötä, on ehyt, rosoisen kaunis ja koskettava. Tarinana Vaivaiskoivut on sopivasti aiheensa mittainen; kestoltaan lyhyt, mutta syvyyssuuntaan useampia tasoja avaava.

Roolihenkilöt on hahmoteltu suhteellisen tarkasti, hiestä piirtyy muutamalla vedolla kolmiulotteisen tuntuisia ihmisiä. Kliseisimmäksi jää Kodinhoitaja/Tyttö, mutta koska hänen funktionsa on toimia lähinnä miesten elämän läpi liihottavana valoa tuovana enkelinä, hahmo saakin mielestäni jäädä vähän epätodellisen oloiseksi.

Tapahtumapaikka ja – aika on Vaivaiskoivuissa hyvin valittu, ja suunniteltu kuvakerronnan tyyli tukee tarinan perusteemaa onnistuneesti.

Isoimmat ongelmat Vaivaiskoivujen käsikirjoitusehdotelmassa liittyvät tällä hetkellä siihen, miten kertomuksen kannalta tarpeellista informaatiota kuljetetaan ja tarjotaan katsojalle. Ajatus virkavallalta jokaiselle perheen miehelle tulleesta kirjeestä on sinällään hyvä, mutta jotta kirjeitä pääsisi hyödyntämään elokuvallisen kerronnan elementtinä, täytyisi niiden kuljetus viedä pidemmälle. Alun virastotalokuva jää helposti liian irralliseksi, jollemme näe esim. niitä hetkiä, jolloin kukin miehistä saa kirjeensä postin mukana tai lukee sen ensimmäistä kertaa itseksensä.

Pojan tyttöystävän menetys moottorikelkassa tulee varmasti kerrotuksi valokuvien kautta ja myöhemmin kuultavasta veljen repliikistä. Mutta tieto suunnitteilla olevasta lentokentästä samoin kuin se, että Veli on menettänyt lapset huoltajuuskiistassa ex-vaimolle jää nyt pitkälti vain kirjeissä (mahdollisesti) näkyvän tekstin varaan. (Nyrkin puiminen taivaalla lentävälle koneelle ja lelujen korjaaminen jätessäkkiin eivät riitä selittämään, ainakaan niin tarinan alussa, asiaa katsojalle.) Riskinä on, että jos nämä perustiedot jäävät epäselväksi, tuntuu henkilöiden käyttäytyminen (ennen kaikkea Veljen riehunta pihalla) epäuskottavalta. Lyhytelokuvan haasteellisuus taidemuotona liittyy pitkälti juuri siihen, että keston ollessa rajattu jokaisen yksityiskohdan täytyy toimia säröittä suhteessa kokonaisuuteen. Eikä koskaan voi muistuttaa liiaksi siitä, että elokuvan katsoja tietää jutusta vain juuri sen verran, mitä hänelle kuvin ja äänin kerrotaan – kertomuksen on auettava ilman mitään mukaan liitettäviä selityspapereita...

Valinta käyttää dialogia niukasti tuntuu perustellulta. On kuitenkin oltava tarkkana ettei se käänny itsetarkoitukseksi ja päädytä joko turhaan tuijotteluun tai liian kryptisiin lauseisiin.

Arvio: *Saara Cantell –elokuvaohjaaja (03.05.2006)*